LA PROMESA

Vestida de negre, recordava aquell moment com si ara estigués passant, el seu casament, tothom llençant arròs, ella amb un ram de tulipes blanques i rosàcies. Va ser el dia més feliç de la seva vida juntament amb el naixement de la seva filla. Els seus pensaments es van veure interromputs quan el mossèn va començar a parlar:

—En Pere era una persona molt especial. Avui ens hem reunit per separar-nos i dir-li adéu al nostre germà Pere.

No va aguantar més, va començar a plorar. El seu estimat marit, amb qui havia compartir 30 anys de la seva vida, ara l'havia deixada sola. Va recordar les seves últimes paraules: "Sempre recorda que t'estimo."

—Què faré sense ell? —va dir la Montse.

—Està amb nosaltres. Tot sortirà bé. —li va dir la seva filla Júlia a cau d'orella.

La Montse va esperar a que la seva filla, el seu gendre i la resta d'assistents s'anessin per dir:

—Et prometo que cuidaré el jardí en el teu honor, per mantenir el teu esperit viu. Sé que era el teu lloc preferit, així que faré el possible perquè estiguis orgullós de mi. En la joia i en la pena, en la salut i en la malaltia, com ens vam prometre el dia en què ens vam casar —va recordar tancant els ulls i agafant l'anell que tenia a la mà esquerra al dit anular. —Ho faré sempre.

Abans d'anar-se'n va afegir:

—T'estimo.

Un mes després encara estava afectada, però podia fer una vida més normal. Anava cuidant el jardí: recollint molts tomàquets que anaven madurant, plantant i recollint els enciams. Podava els arbusts que creixien i es feien immensos i arrencava les males herbes que volien agafar espai entre la terra.

El primer temps va ser molt difícil, no aconseguia entretenir-se sense pensar en ell. A excepció de cuidar el seu jardí, res la mantenia distreta, però a mida que les setmanes anaven passant, va decidir que havia de sortir de casa i buscar activitats que no havia fet fins ara. D'aquesta manera, va començar a passar vàries tardes a la setmana acompanyant gent gran de passeig i ajudant a alguna associació d'animals abandonats.

Ja havia passat un any des que en Pere havia mort. Estava tan ocupada, que va començar a deixar de costat el jardí que tenia: les males herbes van començar a regnar en tota la zona, i els arbusts van començar a créixer impedint el pas cap a la muntanya. Els enciams es mustigaven i la tomaquera s'estava assecant. Els geranis, tan bonics fins no fa gaire, ara estaven tots marrons.

Aquell dia havia anat a fer un passeig amb algun avi. Estava cansada i se'n va anar a dormir aviat. En mig de la nit va sentir un soroll molt estrany. Una vegada. Una altra. Era com quan camines per sobre de la fullarassa seca de la tardor... Com si alguna cosa estigués al jardí...

Es va aixecar, i sigil·losament va sortir de la seva habitació i va quedar-se a la porta del menjador mirant cap al gran finestral que donava al jardí. Just davant del vidre, es trobava la seva gateta inmòvil i miolant.

—Què fas Perla? Perquè mioles? Què has vist alguna cosa al jardí?

La Montse va alçar la mirada cap on mirava el gat i va veure una ombra mentre tornava a sentir el mateix soroll de fulles seques que l'havia despertat.

—Perla vine corre. —Deia en veu tremolosa i baixa. —Que vinguis! —Començava a aixecar la veu cada vegada més perquè notava que no li sortia la veu.

Finalment, la gateta va decidir apropar-se als peus de la seva mestressa. La va agafar ràpidament en braços i va tornar al dormitori, corrents. Les cames li tremolaven. Va tancar la porta amb més força de la que hagués volgut. No volia fer soroll, volia passar desapercebuda, que aquella cosa que es passejava pel seu jardí i que era molt més gran que un animal no sapigués on es trobava. Es va ficar al llit junt amb la gata la qual no va deixar anar dels seus braços, i es va tapar amb la manta fins el cap. Li va costar moltíssim poder conciliar el son. Tenia molta por. Què havia estat allò?

Al dia següent es va despertar molt cansada. Pràcticament no havia pogut dormir. Perla es trobava als peus del llit tan tranquil·la. Segurament havia estat un malson.

A la seva cuina entrava la llum del sol com qualsevol altre matí i des de la finestra veia el seu jardí descuidat com sempre. Res havia canviat.

Va decidir preparar-se el seu cafè amb llet matutí i començar el dia com sempre. Després d'esmorzar, es va dirigir al lavabo per dutxar-se. Ja no tenia por. Estava segura que havia estat un malson producte de la seva imaginació, però no havia aconseguit treure's ni amb aigua calenta aquells calfreds que li

pujaven per l'esquena. Es va col·locar la tovallola i va sortir de la dutxa. Es veia que havia passat molta estona perquè tenia tot el mirall entelat, de manera que no es veia res.

Mentre respirava profundament, decidida a començar el dia i intentar oblidar aquell mal cos que li havia quedat d'aquella sensació, va veure com davant seu, al mirall, començaven a aparèixer algunes lletres. Una mà invisible anava escrivint alguna cosa. Es podia llegir! C...O...M...P...

Però que era això, i qui ho estava escrivint? No va apartar la vista en cap moment, i quan la mà invisible es va aturar va poder llegir : COMPLEIX LA TEVA PROMESA.

Va cridar. Molt fort. Es va moure decidida cap al pom de la porta, havia de sortir d'allà i ara mateix! No estava sola! Aquella presència era de veritat! Però no podia obrir la porta. Va tornar a intentar-ho però la porta seguia tancada. No podia ser! Ella no tancava mai les portes amb pany, vivia sola! Va començar a cridar del pànic: la porta no s'obria i ella no parava d'intentar-ho. Estava segura que moriria fins que de cop, la porta es va obrir. Va sortir corrents fins el seu dormitori i llavors va sentir un fort cop de porta.

Es va vestir ràpid i va sortir de casa. No sabia on anar. Es va ficar corrents al seu Mini que tenia aparcat al davant de casa. La mà li tremolava i quan la va ficar a la butxaca per agafar les claus se'n va adonar que no les portava. Ni tan sols havia pensat en agafar la seva bossa de mà! No portava res!

Va tornar a mirar cap a la porta d'entrada de casa seva i aquesta, a poc a poc, es va començar a obrir. No va esperar més, sabia que la seva vida corria perill, així que va sortir del cotxe corrents sense tenir una direcció pensada.

Llavors ho va tenir clar, havia de veure el mossèn. Va continuar corrents fins que no podia quasi respirar, i quan va sentir al cap un mareig i una sensació a la boca de l'estómac com si li apretés, es va aturar per descansar.

Afortunadament, des d'allà ja podia veure el campanar de l'església, estava ja molt a prop.

Va continuar, ara sí, caminant fins arribar. Va veure el mossèn que en aquell moment sortia per la porta i el va començar a cridar. Quan la Montse es va aturar davant seu va començar a plorar.

—Què et passa filla meva? Per què plores?

La Montse li va explicar tot el succeït els darrers dos dies.

Ell, es va quedar uns moments en silenci, temps que a la Montse li va semblar una eternitat, fins que va dir:

— Hi ha alguna cosa què t'hagi quedat pendent de realitzar?

— No que jo sàpigui.

— Has ferit els sentiments d'alguna persona que ja no es troba entre nosaltres? O has fet alguna promesa que no hagis pogut complir?

Ella va dubtar uns segons, sense tenir ni idea de què es podia tractar.

Llavors va tornar a sentir aquella sensació: un calfred que començava des de baix de l'esquena fins al cap. Era com quan se t'adorm un peu i sents petites agulles desagradables, de fet, era la mateixa sensació que va tenir el dia de l'enterrament del seu espòs, quan ella li va dir: "Ho faré sempre".

Acabava de caure! Era el Pere! Era ell que estava demostrant-li que estava allà, que mai havia estat sola! Sols que aquesta vegada estava enfadat. Ella no estava complint la promesa que al seu dia li va fer. La Montse va sospirar: ja no tenia tanta por.

Va tornar a pujar a casa seva amb tranquil·litat. Quan va arribar a la porta de casa, va agafar aire lentament i va entrar dins de casa. Ja no tenia por, però el tema dels esperits li feia respecte. Va sortir al seu jardí. Es va posar uns guants, i va començar a treballar. Va començar podant els arbusts. Quan va acabar, va arrencar les males herbes. Estava molt cansada: va entrar a beure una mica i va tornar plena d'energia. Ara es va decidir per escombrar. Va arrencar amb compte les fulles seques de cadascuna de les plantes, i posteriorment va regar tot. Les plantes semblava que li donessin les gràcies: feia molt que no ho regava...

Era ja pel migdia. Es sentia orgullosa del seu treball, però li faltava encara alguna cosa per fer. Va fer-se el dinar i va sortir de casa disposada a comprar noves plantes. A l'arribar a casa va trasplantar-les.

A partir d'aquell dia la Montse va entendre que el que li va dir la Julia el dia del seu enterrament, era veritat: que estava amb ella.